

Nr. 23

6. november 2016

76. árg.

Finn hvíludagin aftur

Aðalskrivarin í einum miðmissiðnsfelagi var á ferð í Tanzania og Congo. Ógvuliga trupult er at sammeta korini, sum menniskju har liva undir, við tey, sum vit liva undir í Norður-Evropa. Heilt stutt kann sigast, at **vit hava alt, tey hava onki.**

Og tó. Tey hava eitt, sum vit ikki hava. Tey hava tíð! Tey kunnu sita still og bíða í tímar uttan at gerast órólig. Í einum blaði stóðu hesi orðini: **Tíð er ikki pengar. Tíð kann vera ríkidømi.** Hesi orðini skrivaði Tomas Sjødin, prestur í eini hvítusunnu samkomu. Boðskapur hansara var: Ein dag um vikuna skulu vit nýta sum hvíludag.

Vit liva í einari tíð og mentan, har munurin á døgum og munurin á nátt og degi eru um at kámost burtur. Handla og arbeiða kanst tú altíð! Men tað endar galið. Uttan hvíld gongur alt út í eitt. Dagarnir flóta saman í eitt. Ongin rútmá. Tú merkir ikki tíðina.

At taka hvíldina í álvara er at taka ábyrgd, skrivar Sjødin. Vit skulu nevnliga ikki hvíla við einum endamáli. Vit skulu ikki hvíla fyri at fáa nýggja megi og gerast nóg sterk at klára ta stóru venjingarskránna. **Vit skulu hvíla, tí vit eru skapt við tí tørvinum.**

Sløkkið fartelesonina og telduna. Tosið saman. Gerið mat saman. Gangið túrar saman. Farið inn á gólvið hjá vinum og bjóðið teimum inn til tykkara. Lesið. Hugið. Gerið onki. Hoyrið friðin. Merkið hvíldina. Ein heilan dag hvørja viku.

Eg haldi, at áheitanirnar hjá Sjødin eru góðar. Gerið ein lista yvir tað, sum tit ætla at gera hvíludagin. Gerið síðani ein lista yvir tað, sum tit **ikki** ætla at gera hvíludagin.

Hitt stóra halleluja

Halleluja! Lovið Gudi í halgidómi hans, lovið honum í hans veldiga himnahválvi! (Sálmur 150).

Tann seinasti av sálmunum í Gamla Testamenti ber yvirskriftina: *Hitt stóra halleluja!* Tað er gott, tá ið vit kunnu enda eitt verk við einum stórum halleluja. Men tað er ikki bara í hesum seinasta sálminum, at vit mæta einum halleluja. Tað ljómar í kring í hesum vakra lovsongs-ofri.

Í Sálm 104,35 ljóðar tað: „Sál mín Harranum lova! Halleluja!“ Eisini hesin sálmur endar við einum halleluja! Sálmur 106 og Sálmur 107 byrja næstan á sama hátt, og báðir hava eitt halleluja. Halleluja, Harranum lovið, tí góður hann er, og miskunn hans varir um ævir!“ Sálmarnir 111, 112, 113, 114, 116 og fleiri aðrir byrja við einum halleluja!

Hetta minnir okkum á, at tá ið vit eru Guds børn, so hava vit av sonnum grund at takka og lovprísa Gudi fyri hansara undurfullu náði og góðsku.

Hitt stóra halleluja! Ja, tað er hitt lovsongskórið, har Guds kirkjulið ígjøgnum allar tíðir syngur við. Men hitt størsta halleluja, tað syngur hin frelsti skarin ikki fyrr enn í himlinum, tá ið vit fyri lambsins háseti lovprísa Guds ófatiligu náði, og songurin ljóðar eins og dunið av miklum vøtnum (Jes. 17,13). Tað er hetta, sum Grundtvig syngur um:

*„Í Jesu navn' tá andans tala
fær jødar, heidningar at mæla
og koma undir Jesu hond
øll móðurmál um heimsins lond;
tá ljóðar út úr bygd og bý
halleluja um alla tíð.“*

t. týddi.

Um tú vilt sleppa undan atfinningum - sig einki, ger einki, ver einki. Hasa felluna má ein trúgvandi ongantíð detta í! Men vit skulu vera merkt av: víðskygni, framskygni og umhugsni.

e.c. ums.

Takka Gudi fyri vælgerðir hansara

Vit eiga at takka Gudi fyri tímiligu signingar hansara. Summi menniskju gerast aldri nøgd við tað, tey hava. Sum tað broytist, tá ið vit innsígja, at alt, sum vit hava, er givið okkum av Gudi. Dávid kongur syngur: „Frá tær kemur eyður og hátign....tí tignum vær teg, vár Gud, og lovsyngjum tínum dýrdarrika navni. (1. Krýn. 29, 12–13).

Fyri nøkrum árum síðani vitjaði ein trúboðari ein mann, sum hevði bæði ríkidømi og viðgongd; allir vinir hansara og tey, sum hann samskifti við, misuntu honum. Men meðan trúboðarin og hann tosaðu saman, brast hann í grát og viðgekk, at hann hevði tað ógvuliga fátæksligt innan í sær. Ríkidømið hevði ikki megnað at fylla tómrúmið í hjartanum.

Nakrar tímar seinni vitjaði trúboðarin ein annan mann, sum búði nakrar fjórðingar burtur frá tí múgvandi manninum. Hann búði í einum lítlum húsum og hevði næstan onki av jarðiskari ogn. Kortini strálaði andlitið, meðan hann greiddi frá arbeiðinum, sum hann gjørði fyri Kristus, og hvussu Kristus hevði givið lívi hansara bæði mál og meining.

Hesin seinni maðurin var í veruleikanum tann ríki, tí hann hevði lært at vera takksamur fyri alt, sum Gud gav honum. Paulus skrivar í brævi sínum til teirra í Filippi: „Eg havi lært at vera nøgdur. Eg dugi at vera í smáum korum, og eg dugi eisini at hava almikið; í øllum viðurskiftum og í øllum lutum havi eg lært tað loyndarmálið, bæði at vera mettur og at vera svangur, bæði at hava almikið og at hava trot. (Fil. 4,11–12).

Ein takksamur andi er allur munurin.

Tað nyttar ikki at spyrja: „Hvar vart tú, Gud?“ Summir spurningar eru okkum ov stórir. Vit mugu bara ásanna okkara vantandi evni at skilja alt. Tað eru eingi einføld svør. „Harrin loysir fyrst leinkjur, síðani gátur,“ sum Skovgaard-Petersen sigur.

e.c. ums.

Tempul Heilaga Andans

Ella vita tit ikki, at likam tykkara er tempul Heilaga Andans, sum er í tykkum, og tit eru ikki tykkara egnu. Kor. 6,19.

Likam okkara er eitt tempul, sum er bygt úr dusti, men er heilagari enn nakað annað, sum sólin skínur á, tí tað er Guds heilagi bústaður. Jesus talaði um tempul likams síns. Líkasum hann var íðin at reinsa templið, skulu vit eisini reinsa okkum sjálvi frá allari holdsins og andans óreinsku. Vit eru duravørðar við bústað Guds. Latum okkum reka burtur alt tað, sum kann særa hitt himmalska búfólkið.

Andi Guds kann gerast sorgarbundin. Bústaður hansara kann verða minkaður, tá ið vit synda, ja vit kunnu vraka hann. Men tá ið vit ganga í ljósinum og opna hjartað fyri honum, tá umbroytir hann okkum, so at likamið sjálvt fær lut í dýrd hansara.

Vit eru ikki okkara egnu, men keypt dýrt – ikki keypt við gulli ella silvuri, men við Harrans dýrabæra blóði. Vit eru ikki okkara egnu, og tí skulu vit heiðra hann við likami og anda og sál okkara, sum hoyra honum til.

Lat teg tí upp! Líka inn í innasta hjartakrókin skal Andi Guds sleppa. Og lítur tú honum ikki alt upp í hendi, men vil ráða yvir onkrum av tínum egna, tá hevur tú ikki frið við hann og ikki góða samvitsku.

t. týddi.

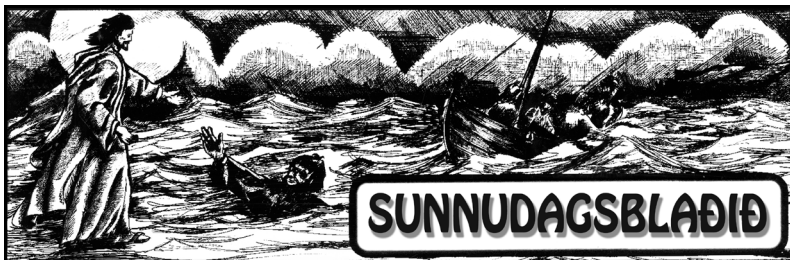
Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

6. nov.	Tekstur: Matt. 25,1-13;	bíbliuorð: Matt. 25,13
13. nov.	Tekstur: 2. Mós. 2,1-10;	bíbliuorð: Jer. 29,11
20. nov.	Tekstur: 2. Mós. 3,1-14	bíbliuorð: 2. Mós. 3,12

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74



Nr. 24

20. november 2016

76. árg.

Krossurin á Golgata

Hann bar sjálvur syndir okkara á likami sínum upp á træið.

1. Pæt. 2,24.

Kristus bar sjálvur syndir okkara upp á krossin. Hann gjørdi tað fyri okkara skyld; hann gekk í okkara stað; hann tók skuld okkara og bar skamm okkara. Hann segði: „Tað er fullgjørt.“

Spyr tú, hvat miðdepilin í kristindóminum er, má svarið vera: **Jesu krossur á Golgata**. Satt er tað, sum stendur í einum sangi:

*Við Jesu kross har sál mín trygg kann vera
har kann ei nakað ónt mær skaða gera,
har fæst tann hvíld, sum mær er tørvur á,
tí vil eg Jesu krossi vera hjá.*

Hatta skilji eg ikki, sigur tú. Eg havi saktans onki at innvenda, tá ið hildið verður fast við, at Gud er til, men krossurin býður mær ímóti; hann sigur mær onki, men fyríkemur mær forargiligur. Eg gangi tí uttan um krossin.

Fyri tey sjálvhjálpu er krossurin eitt forargilsí; tað er satt. Men er hetta veruliga hugsan tín, at tú klárar teg uttan hjálp? Hvat heldur tú um bønina hjá tollaranum: „Gud veri mær syndara náðigur?“ Er tað ein meiningsleys bøn? Dugir tú ikki at innsiggja, at tær tørvar fyrigeving, og at fyrigeving er ein treyt fyri friði?

Krossurin á Golgata er miðdepilin, og tí varð sagt, tá ið tú varð borin til dópín, at tú skuldi tilhoyra tí krossfesta Harra Jesusi Kristi. Júst tí *krossfesta*. Krossurin er kristindómsins

tekin, og tann, sum vanvirðir hetta tekinið er komin burtur frá dópsins náði.

Krossurin er ein gáta, og tey klóku rista við høvðinum, tá ið vit onnur syngja um friðin við krossins fót hjá Jesusi:

*Tað er tann fasta hellugrund,
sum trygt eg byggi á,
við tí eg skal til síðstu stund,
ja allar ævir stá;
og tá ið Jesus heim meg ber,
hans blóð tá enn mín songur er,
tí lambsins blóð er lykilin
til sjálván himmalin.*

Sannleikin er jú, at krossurin dømir alt okkara egna, men taka vit við dóminum, er krossins boðskapur, at Harrin vil lata andlit sítt lýsa yvir okkum og vera okkum náðigur. Forklára tað kunna vit ikki, men vit kunnu boyggja okkum og siga takk, tí Kristus sjálvur bar syndir okkara upp á krossin. Tí eru vit fræls, veruliga fræls!

Gud, tú ert Gud mín

*Gud, tú ert Gud mín, árla á morgni eg leiti til tín,
eftir tær sál mín tystir. Sálmur 63,2.*

Henda sálmin las kirkjuliðið í fornøldini hvønn einasta dag. Í honum funnu tey hina gomlu orðingina fyri tí, sum livdi í teimum. Gud var teirra Gud. Tey kendu gleðina um at vera hansara, og tí var fyrsta verk á degnum at bróta seg ígjøgnum allar forðingarnar og inn í heilagu nærveru hansara.

Tey kendu fyrigiving og bjargan, men hetta var teimum ikki nóg mikið – tey máttu inn til Gud sjálván: „Sál mín tystir eftir tær!“ Tí bara Gud megnar at stilla djúpastu trongd sálarinnar. „Tann, sum drekkur av hesum vatninum, sum eg vil geva honum, skal ongantíð aftur tysta.“ Vit krevja ikki gávuna men gevaran: alt við Gudi, onki uttan Gud! „Sæl eru tey, sum tysta, tí tey skulu fáa tostan sløktan“

Vit skulu siga við hann, at vit tysta eftir honum, tí játtan okkara býður honum inn til okkara. Gud er eydari í kærleika

enn ein móðir er við pinkubarn sítt, og hann situr í dýrd síni, so einglarnir tilbiðja hann. Okkum tørvar kærleika hansara, og vit skulu boyggja okkum fyri dýrd hansara.

Og mangt er í okkum, sum hann aleina kann taka burtur. Tá ið hann kemur inn í hjarta okkara, má hitt ónda víkja. Veruleiki syndanna kann bara verða tikin burtur við veruleika Guds. Hann vil slökkja tosta okkara. Tí hann, sum segði við okkum: „Tystir figgindi tín, tá gev honum at drekka!“ – hann er eisini gávumildur, tá ið barn hansara biður um ugga og linna.

Sál mín tystir eftir tær! Kom, ævigi Gud, kom inn í mítt hjarta og lív! Eg vil bróta meg ígjøgnum alt fyri at koma inn fyri ásjón tína, tí tú ert Gud mín.

t. týddi.

Uttan trúgv er tað ómøguligt at toknast Gudi

Men uttan trúgv er tað ómøguligt at toknast honum, tí at tann, sum kemur fram fyri Gud, eigur at trúgva, at hann er til, og at hann lønar teimum, sum leita til hansara. Hebr. 11, 6.

Ómøguligt er eitt orð, sum sjáldan verður nýtt í hini heilagu skriftini, og við tess størri álvara virkar tað, tá ið tað verður nýtt. Í teksti okkara verður sagt, at tað er ómøguligt at toknast Gudi. Hetta sigur seg sjálvt, men vit hugsu kanska so lítið um tað.

Trúgv er álit, og tað er sjálvsagt, at hevur eitt menniskja ikki álit á Gudi sínum og skapara, so kann tað ikki toknast honum. Og tó er meginsyndin nú á døgum, at menniskju ikki trúgva á Gud. Eg sigi **synd**. Jesus hevur sagt tað so greidliga, at Heilagi Andin skal sannføra menniskju um, at tað er synd ikki at trúgva á Gud.

Eg kenni ein lækna, sum kendi seg ógvuliga hugsærdan, tí ein av sjúklingum hansara – tá ið hann hevði eina ógvuliga ringa sjúku – var farin til ein annan lækna. Læknin kendi seg hugsærdan, tí at hann helt atburð sjúklingsins vera tekin um misálit.

Kennir eitt menniskja seg hugsært, tá ið tað verður fyri misálit, hvussu mikið meira man Gud ikki kenna seg hugsærdan, um vit ikki líta á hann. Og tó er hin størsta og mest algongda

ólukkan á okkara døgum – tann, at okkum manglar álit á Gudi. Minst til, at uttan trúgv er tað ómøguligt at toknast Gudi. Gud hevur uppiborið, at vit trúgva á hann.

t. týddi.

LAT HURÐINA UPP

Ein tólv ára gamal drongur situr og starir at kenda málninginum hjá Holman Hunt, hann, sum ber heitið **Eg eri ljós heimsins**, og sum vísir Kristus, sum í myrkrinum við einum ljósi í hondini bankar upp á einar stongdar dyr.

„Hví vilja tey ikki lova honum inn?“ spurdi tólv ára gamli drongurin pápan. „Eg haldi, at tey ongan hug hava at hitta hann,“ svaraði pápin. Men drongurin var ikki nøgdur við svarið. „Nei, tað kann ikki vera tí,“ segði hann. „Øll hava hug at lova honum inn.“ Og so legði hann afturat: „Tað man vera, tí tey búa í kjallaranum.“

Myndin, sum Bíblían teknar av Jesusi, er sterk og talandi. Tað er hann, sum bankar á dyrnar hjá okkum, og ikki øvut. Okkum nýtist ikki at leita eftir honum, tí hann er nær. Tað ræður bara um at sleppa sær upp úr kjallarálívnum og lata dyrnar upp.

Hann sigur: „**Sí, eg standi við dyrnar og banki uppá. Um einhvør hoyrir rødd mína og letur upp dyrnar, tá skal eg fara inn til hansara og eta nátturða saman við honum og hann við mær.**“

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

20. nov.	Tekstur: 2. Mós.3,1-14	bíbliuorð: 2. Mós. 3,12
27. nov.	Tekstur: 2. Mós.4,1-17 + 12,28-40;	bíbliuorð: 2. Mós.12,13
4. des.	Tekstur: 2. Mós.7,14-11,10 + 12,7-14;	bíbliuorð: Sálmur 3,9

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74